

ved, at han kan faa det for, og for saa vidt falder det bort. Dette Embede er som bekendt dels under Indenrigsministeriet, dels under Justitsministeriet, fordi det nemlig er opstaaet derved, at man i sin Tid har sammenslaaet to Embeder af noget forskellig Beskaffenhed, nemlig Embedet som egentlig Mønstringsbestyrer i Kjøbenhavn og Embedet som Vaterstout. Embedet som Mønstringsbestyrer var oprindeligt kun en Bestilling, som havde til Hensigt at paaje, hvad der fra Børnepligtens Side var nødvendigt med Hensyn til Søfolds Udmønstring og Afmønstring, men han havde ikke noget med Forhøringskontrakter at bestille. Derimod foregik ved Kjönsens Slutning Afregningen for Vaterstouten. Som Følge deraf horte Mønstringsbestyreren under Justitsministeriet, fordi Udskrivningsvæsenet hører under Justitsministeriet, hvormod Vaterstouten hører under Indenrigsministeren. Da man altsaa i sin Tid slog disse to Embeder sammen og overdrog begge disse Forretninger til samme Person, fremkom derved det Forhold, at dette Embede dels kom ind under Justitsministeriet og dels under Indenrigsministeriet; men det er jo egentlig ligegyldigt, under hvilket Ministerium der søges de fornødne Bevillinger til Embedet og særlig til Kontorhold. Hvad Vædringsforslag Nr. 109 angaar om aarlig Dødsarsags- og Sygeligheds-Statistik, da har den ærede Ordfører givet en Fremstilling af dette Forhold og begrundet Vædringsforslaget, som hvis det bliver vedtaget, vil have til Virkning, at man bliver nødt til som hidtil ikke at foretage nogen Forandring i den nuværende Maade, at angive Dødsarsags- og Sygeligheds-Statistik paa. Men jeg vil dog gøre den Bemærkning, at jeg egentlig ikke kan skønne, at der er nogen naturlig Forbindelse mellem dette Spørgsmaal og Spørgsmaalet om Ordningen af den overordnede Medicinalstyrelse her i Landet, thi hvad enten man tænker sig den overordnede Medicinalstyrelse at være i det nuværende Sundhedskollegiums Hænder eller overdraget til det Sundhedsraad, som er foreslaaet i paagældende Lovforslag eller til en anden Autoritet, kan jeg ikke tænke mig andet end, at enhver overordnet Medicinalstyrelse eller Sundhedsautoritet maa ønske den Forandring i Dødsarsags- og Sygelighedsstatistikken, som jeg har tilladt mig at foreslaa. At det hele bliver aarligt, synes at være en Fordel, og det forekommer mig ogsaa, at der er noget ganske naturligt i, og jeg kan ikke tænke mig, at nogen Sundhedsautoritet skulde have noget imod, at man med Hensyn til den ydre Form og

det hele Udstyr udgiver disse Ting i samme Stikelse som de øvrige statistiske Meddelelser, der udgaa fra det statistiske Bureau. Jeg tror heller ikke, der let vil kunne blive Tale om, at nogen Sundhedsautoritet skulde have noget imod, at der trykkes det noget større Antal Eksemplarer, som er nødvendigt for at kunne indtræde i Udvækslingsforhold med fremmede Stater med Hensyn til denne Sag. Det er jo det sædvanlige, at naar man sender andre Lande den Slags Meddelelser, faar man til Gengæld vedkommende Lands Meddelelser af lignende Art, og det er jo noget, som altid har Interesse. Desuden kunne vi som et lille Land være temmelig sikre paa, at vi af denne Slags Ting faa mere til Gengæld end det, vi give. Jeg kan derfor ikke andet end beklage, at man ogsaa i Aar har udsat denne Sag. Jeg gaar ud fra, at Meningen dog kun er at udsætte den, og ikke definitivt at nægte sit Samtykke dertil. Hvad Forslaget under Nr. 111 angaar, som drejer sig om en Vønningsforhøjelse til Forvalterne ved Sindssygeanstalterne, er det vel saa, at der til denne Stilling ikke kræves nogen fagmæssig Jordannelse, altsaa ikke juridisk Eksamen eller andet saadant, men det maa paa den anden Side bemærkes, at det er et meget ansvarsfuldt og et meget vidtløftigt Embede. Det er overmaade mange Forretninger, der høre derved, og et ikke lille Børgansvar, hvoraf der følger, at til et saadant Hvervs forsvarlige Besørgelse kræves der en dygtig Mand. Derfor forekommer det mig, at denne lille Forøgelse af Lønnen, som her er fordret, ikke er andet, end hvad der kan være billigt, og jeg beklager, at Udvalget — det gælder jo om hele Udvalget — ikke har kunnet tiltræde Forslaget. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 112 angaar, nemlig Forslaget om at bevilge 200 Kr. til Ansættelse af en anden Reservelæge ved Sindssygeanstalten ved Vordingborg foruden den første Reservelæge, hvilket altsaa er et Forslag om Omdannelsen af en Kandidatplads til en Reservelægeplads, er dette Forslag fremkommet særlig med det Øjemed, at den paagældende skal blive ved Anstalten i 3 Aar i Stedet for, som Reglen nu er, at Kandidaterne kun blive der i en kortere Tid, ofte kun et Aar. Dette Forslag er nærmest begrundet ved, at det er nødvendigt at staffe Anstaltens Overlæge den Vættelse i Arbejdet, som følger af, at han faar mere øvet og sagkyndig Medhjælp. Navnlig klager Overlægen ved Oringe jo med Grund over, at naar han ikke har saadan fornøden Medhjælp, bliver hans Tid i den Grad optaget, at han ikke